

omenească. Acolo se cuprind toate. Faptul de a cere milă nu înseamnă o pogorâre a noastră și o cerșetorie.

Din dragoste cerem și din dragoste ni se dă. Nu ni se dă cu îndreptățire sau după vrednicia noastră și după meritul nostru, ci din bunăvoința, harul și dărnicia dumnezeiască, în dar. *Doamne Iisuse Hristoase* este o mărturisire care înseamnă că Îl vrem pe Hristos Domn al vieții noastre, în centrul inimii noastre, pe care ar trebui să o avem goală de iubiri și gânduri străine, ca Hristos să încapă și să umble slobod înlăuntrul nostru. El vine în sufletul nostru discret, bate încet la ușa inimii noastre, ca să nu ne tulbure și, dacă noi nu-l deschidem, El nu intră, ca să nu ne deranjeze. Când spunem rugăciunea lui Iisus, inima noastră se încălzește, se îndulcește, se liniștește și se înseninează. Este ca și cum l-am spune: „Doamne, nu sunt vrednic să intri în casa murdară a inimii mele, nu am nicio virtute, miluiește-mă Tu

după mare mila Ta, după multa Ta dragoste. Dă-mi mie vreme de pocăință, îndreaptă viața mea, ajută-mă, luminează-mă, Te rog!”.

Ce mare greutate aflăm în asta? Și totuși ceva atât de ușor și atât de simplu îl facem să fie atât de greu, de dificil. Nu vrem să acceptăm căderea noastră, neputința noastră, păcatul nostru. Ba încă și în ceasul rugăciunii noastre purtăm cele bune ale noastre, neacceptându-ne golătatea noastră, ne îndreptăm, comparându-ne cu cei mai răi și nu cu sfinții, purtăm chiar și acolo masca noastră că suntem cineva. Nu deschidem larg inima noastră Plăsmuitorului nostru ca să acceptăm fără înconjur și nemijlocit că alunecăm ușor în păcat, suntem ușor de ademenit, că tergiversăm ușor lucrurile, că suntem nesinceri, leneși și vicleni. Or, voi fi întărit numai în clipa în care mai întâi îmi voi accepta neputința. Neputința mea mă va smeri și mă va izbăvi.

Sursa: manastireasuruceni.md

PROGRAMUL LITURGIC

Marți 3 octombrie	18:00	Sfântul Maslu
Sâmbătă 7 octombrie	08:00	Ceasurile, Sfânta Liturghie și Parastas
	18:00	Vecernia și Litia
Duminică 8 octombrie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Duminica a 20-a după Rusalii (Învierea fiului văduvei din Nain)

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului, abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, București

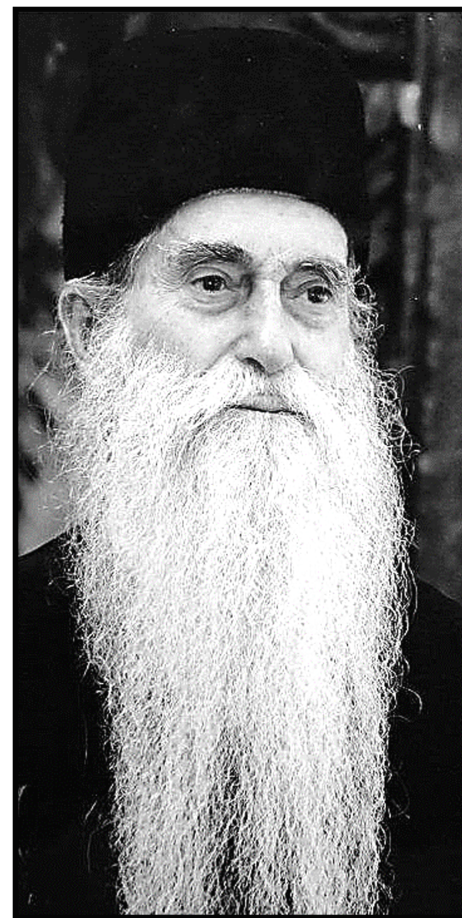

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Nu te teme niciodată de nimeni și de nimic. Doar roagă-te!
Dumnezeu și Maica Domnului te văd și te aud.” – Părintele Ilie Cleopa

Nr. 507 / 1 octombrie 2023

PĂRINTELE
ARSENIE PAPACIOC
1914 - 2011

SĂ VĂ IUBIȚI UNUL PE ALTUL

Există poruncă mare repetată de Iisus Hristos, încât insistă: *Să vă iubiți unul pe altul* (Ioan 13, 34). Cu orice chip trebuie să fim controlați, dacă avem acest sentiment de iubire pentru toți. Practic e greu. Nu poți chiar să iubești pe toți. Bine, asta se înțelege. Dar cu nici un chip să nu urâți! Dacă nu urâști, nu mai ești în apă, ești pe scară, pe prima treaptă. Dar ești pe uscat! Și sigur că treptele merg până la ultima treaptă de sus, a dragostei. Ești liber și ai posibilitatea de a urca, dacă nu urâști. Deci este un început doar. Adică, dacă ești pe prima treaptă ești salvat. Creându-ne Dumnezeu singur numai pentru El și poruncindu-ne să iubim, ne-a dat și putința să iubim. Și atunci ceva sfânt din noi ne spune: „De ce să stau chiar așa pe ultima treaptă? Ia să pășesc mai sus!” Se întâmplă de capeți o bucurie pe care nu o cunoșteai, dar care te odihnește și te silește la a treia treaptă. Și tot așa, și tot așa, până când ajungem la dragoste, care este legătura desăvârșirii (Col 3,14).

Mântuitorul nu spune că sunt treizeci de trepte, cum arată Sfântul Ioan Scărarul. Spune: *Să vă iubiți* (Ioan 13,34) – vorbește la superlativ și termină. Dar acum noi, care ne întâlnim cu neputințele noastre și cu frecuşul, lipsa de educație la un adversar, dintre două rele, alegem răul cel mai mic. Decât să-l urăsc, mai bine mă așez pe prima treaptă și nu-l urăsc. Și mă țin cu mâinile de treapta de sus. Dacă te ții cu mâinile de treapta de sus, înseamnă că e posibil să ajungi la ea, că e deja în mâna ta. Este poruncă. Nu mai avem voie să comentăm, decât cu orice chip, să stabilim relație măcar la „Bună ziua” sau să nu urăști pe nimeni. Degeaba ne zbatem, în zadar împlinim alte porunci creștine, dacă n-avem relație cu cineva.

Frățiile voastre trebuie să știți că inima noastră trebuie să fie mereu liberă pentru Hristos. Că un dușmănel, care stă cocoțat pe acolo pe undeva în zona asta grozavă a inimii, îl îndepărtează pe Hristos din inima ta. Adică nu vrea Hristos să stea cu dușmănelul ăla. Că nu există relație între rău și bine. Mântuitorul zice: „Să-mi dai toată viața, toată ființa ta!” Dracul zice: „Mie să-mi dai numai un deget!” Că prin asta el te stăpânește cu totul. Deja e lângă tine. Nu mai este Hristos lângă tine, dacă tu i-ai dat dracului o unghie de la un deget. Nu trebuie recunoscut.

De aceea, nici nu se stă de vorbă cu dracul. E o greșală mare când mai spun unii: „L-am certat pe dracul!”, pentru că dracului îi

convine foarte mult dialogul cu omul. Să te rogi! El fuge de rugăciunea pe care o faci tu. Dacă îl simți că într-un fel te muncește fizic, sau te deranjează te miri cum, roagă-te lui Hristos: *Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!* Că vă este la îndemână o rugăciune ca asta. Dar nu cu agitație, ci cu calm și cu stăpânire de sine.

Pentru că, vă repet acum, oricare ar fi motivul unei întristări descurajatoare, sau al unei mâhniri ce duce la deznădejde, este numai și numai de la draci. Harul lui Dumnezeu nu vine unde-i o mâhnire, unde-i o întristare. Și, din prudență, nici nu te stăpânește acest har, dar vine unde-i liniștire sufletească, unde ființa noastră transformă ca un mare aparat de reacție acest har al lui Dumnezeu cu hotărârile tale de a mișca, de a te împlini, și uite așa ajungi la măsura omului desăvârșit, ca să nu spun că devii un dumnezeu după har, bineînțeles. Dar pe fondul unei stări de veselie, viața duhovnicească nu se vede, dar se simte. Simți că ai mândrie, însă smerenia nu se prea simte! Niciodată un om nu spune: „Eu sunt smerit!” Dar se simte totuși o bucurie sufletească.

Strategic vă dau un sfat: nu poți să-i iubești pe vrăjmași de prima oară, dar așază-te pe poziția să nu-i urăști. Și dacă te găsește moartea pe poziția de a nu-i dușmăni, tu mori ca un iubitor de vrăjmași, cu harul lui Dumnezeu.

Să știți că e o foarte drăcească lucrare, ura asta a aproapelui. Prima dată asta vine: „Ah ce i-aș face!”

Dragă, cele zece porunci nu trebuie învățate ca la școală: „Dacii și romanii,” și începi să spui istoria dacilor și a romanilor ca pe apă. Nu! Trebuie cu orice chip să împlinim aceste porunci. Poți să te prezinți la duhovnic că n-ai împlinit o poruncă, că o împrejurare, sau o stare de lucruri te-a oprit. Se analizează de ce nu ai putut, capeți circumstanțe atenuante, dar cu nici un chip să nu crezi că ești scutit total, că o împrejurare s-a creat și tu nu ai împlinit porunca.

Sursa: **Părintele Arsenie Papacioc**, *Ne vorbește părintele Arsenie*, Editura Mănăstirii Sihăstria Neamț

PĂRINTELE MOISE ATHONITUL

1952 – 2014

DOAMNE IISUSE HRISTOASE, MILUIEȘTE-MĂ!

Prin dragostea celorlalți ajungem și la dragostea lui Dumnezeu și bătăile inimii noastre se vor uni cu cele ale lui Dumnezeu. Tot ceea ce iubește Acela voi iubi și eu. Tot ce voiește Acela voi vrea și eu. Atunci toate vor deveni ușoare și frumoase. Altfel vom spune minciuni. Vom crede într-un Dumnezeu pe Care nu-L vom iubi și vom trăi cu apropiatii noștri cu prefăcătorie, conflictual și temători și nu frățește și cu dragoste. Tragic este că dragostea creștinească

adevărată, jertfelnică nu mai există nici în familie și mai ales în familiile care merg la biserică și se mărturisesc. Rugăciunea ne ajută să se înmoaie inima noastră de piatră.

O rugăciune care nu ar trebui să fie tipică, făcută din obișnuință, regulată, ba încă și lungă, dar fără căldură, fără străpungere, fără atenție și evlavie. O murmurare de cuvinte, o recitare seacă, un papagalism fără a fi mișcați și fără sfântă înfiorare și emoție. Cuvintele rugăciunii noastre să fie rostite ca și cum ar fi prima și ultima oară din viața noastră când le rostim, cu suspine negrăite din inimă, strigăte puternice din adâncul inimii pentru dumnezeiasca milă și iertare. Sfântul Teofan Zăvorâtul zice: „rugăciunea să fie ca un izvor de sânge care țâșnește din inimă, ca și cum te-ar junghia cineva, comunicare cu Dumnezeu cel viu, întristare și bucurie”. Să iubim rugăciunea, să devină tângire după Dumnezeu, tindere, nevoie, sete, dragoste a sufletului.

Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă! O rugăciune scurtă, ușoară, simplă care spune multe și ajută mult. Rugăciune cunoscută, ușor de memorat, dar importantă și cu multe consecințe. Au rostit-o de milioane de ori, milioane de oameni, sfinți și păcătoși. Spunând-o, într-un mod tainic, mă unesc în Duh cu toți aceia care au spus-o și o spun, vii și adormiți, sfinți și păcătoși care s-au pocăit și se pocăiesc. A cere de la Dumnezeu milă și iertare am spune că ar trebui să fie singura cerere